

REGATUL DRAGONULUI DE AUR

Traducere din spaniolă de
Lidia Dumitru

*Prietenei mele Tabra Tunoa,
călătoare neostenită,
care m-a dus în Himalaya
și mi-a vorbit despre Dragonul de Aur*

Valea Yetilor

Un călugăr budist pe nume Tensing și discipolul său, prințul Dil Bahadur, se cățăraseră câteva zile bune pe culmile înalte din nordul Himalayei, regiunea ghețurilor eterne, unde numai câțiva lama¹ puseseră piciorul de-a lungul timpului. Niciunul nu ținea socoteala orelor care se scurgeau, căci nu trecerea timpului îi interesa. Calendarul este o invenție omenească, timpul nu există la nivel spiritual, așa îl învățase maestrul pe discipol.

Pentru ei, importantă era călătoria în sine, pe care tânărul o făcea pentru prima oară. Călugărul își amintea c-o mai făcuse într-o viață anterioară, dar acele amintiri erau cumva în ceață. Se luau după îndrumările de pe pergament și se orientau după stele, pe un teren unde condițiile, chiar și vara, erau vitrege. Temperatura de câteva grade sub zero era suportabilă doar

1. Preot-călugăr budist în Tibet și Mongolia, conducător spiritual și politic al budiștilor tibetani. În varianta *dalai-lama* este titlul oferit conducătorului politic al statului. (n. tr.)

câte două luni pe an, atunci când furtunile neașteptate nu măturau totul în cale.

Chiar și sub cerul senin, frigul era pătrunzător. Purtau tunici de lână și mantii de piele aspră de iac. În picioare aveau bocanci din pielea aceluiași animal, cu lâna pe dinăuntru și unși cu grăsime pe dinafară. Aveau grijă la fiecare pas, o simplă alunecare pe gheață însemna să se rostogolească sute de metri până în prăpăstiile adânci care despica dealurile ca securile lui Dumnezeu. Pe cerul de un albastru intens se profilau culmile luminoase și înzăpezite pe unde călătorii înaintau fără grabă, deoarece la acea altitudine nu era îndeajuns oxigen. Se odihneau des, pentru ca plămânii să li se obișnuiască cu aerul rarefiat. Îi dureau pieptul, urechile și capul; erau amețiți și oboșiți, dar niciunul dintre ei nu pomenea nimic despre slăbiciunile trupului, se mulțumeau să-și controleze respirația, bucurându-se din plin de fiecare gură de aer.

Porniseră în căutarea acelor ierburi rare care se găsesc numai în geroasa Vale a Yetilor, necesare pregătirii unguentelor și a balsamurilor medicinale. Dacă supraviețuiau pericolelor acestei călătorii, se puteau socoti inițiați, căci s-ar fi călit cu adevărat. Voința și curajul le fuseseră puse la încercare de multe ori pe parcursul acelei drumeții. Discipolul ar fi avut nevoie de amândouă virtuțile să-și ducă la bun sfârșit misiunea care-l aștepta în viață. De aceea, numele său era Dil Bahadur, care însemna „inimă neînfricăată“ în limba Regatului Interzis. Pelerinajul în Valea Yetilor era ultima etapă a pregătirii riguroase pe care prințul o primise în ultimii doisprezece ani.

Tânărului îi era necunoscut adevăratul motiv al călătoriei, care era mult mai important decât să strângă plante medicinale sau să se inițieze ca Dalai Lama.

Maestrul său nu putea să i-l dezvăluie, așa cum nu putea să-i vorbească despre multe alte lucruri. Rolul său era să-l îndrume pe prinț în fiecare etapă a lungii sale ucenicii, trebuia să-l ajute să-și întărească trupul, caracterul și să-și dezvolte spiritul, punându-l iar și iar la încercare. Dil Bahadur avea să descopere motivul călătoriei sale prin Valea Yetilor mult mai târziu, când avea să se afle înaintea miraculoasei statui a Dragonului de Aur.

Tensing și Dil Bahadur duceau în spate desagi cu pături, cereale și grăsimea de iac necesare supraviețuirii. În jurul mijlocului aveau sfori din lână de iac, pentru cățărare, și în mână un toiag lung și zdravăn, ca o sulită, pentru sprijin sau pentru a se apăra, în cazul în care ar fi fost atacați, și cu care improvizau un cort pe timpul nopții. Știau din experiență că zăpada proaspătă acoperă goluri adânci și foloseau bățul să verifice adâncimea și fermitatea suprafețelor înainte să pășească. Întâlneau pretutindeni crevase pe care, dacă nu le puteau sări, se vedeau nevoiți să le ocolească. Câteodată, ca să scape de orele lungi de mers pe jos, puneau toiagul de-a latul prăpastiei și numai când erau siguri că era bine înfipt de ambele părți se încumetau să calce pe el și să traverseze, niciodată mai mult de un pas, deoarece riscul de a se prăbuși în gol era prea mare. Făceau aceste salturi fără să se gândească, încrezându-se în trupurile lor, în instinct și în noroc, căci dacă s-ar fi oprit de fiecare dată să-și măsoare mișcărilor, n-ar mai fi îndrăznit. Când crevasa era mai mare decât lungimea toiagului, aruncau o coardă în jurul unei stânci mai înalte, apoi unul dintre ei își lega de mijloc capătul celălalt al sforii, își lua avânt și sărea, atârănând ca un pendul, până ce ajungea de cealaltă parte. Tânărul discipol, care arăta stăpânire

de sine și curaj în fața primejdiei, pregeta mereu în clipa în care erau siliți să recurgă la astfel de mijloace.

Ajunseseră în fața unei astfel de prăpăstii și călugărul căuta cu privirea locul cel mai potrivit pentru a traversa. Tânărul închise ochii, înălțând o rugăciune spre cer.

— Ți-e teamă de moarte, Dil Bahadur? întrebă Tensing, zâmbind.

— Nu,enerate maestru. Ziua morții mele mi-a fost scrisă dinainte de-a mă naște. O să mor când îmi voi fi terminat treburile în această viață și sufletul meu va fi pregătit să-și ia zborul, dar mi-e frică să nu-mi rup oasele și să rămân în viață acolo jos, răspunse tânărul arătând către hăul ce se căsca la picioarele lor.

— Ar fi, într-adevăr, neplăcut, observă călugărul în glumă. Dacă îți deschizi mintea și inima, are să-ți pară mai ușor, adăugă el.

— Ce-ai face dumneata dacă ar fi să cad?

— O să mă gândesc atunci când o să se-ntâmple. Deocamdată mă gândesc la altele.

— Pot să știu la ce, maestre?

— La frumusețea priveliștii, îi spuse acesta, arătându-i șirul nesfârșit de munți, albul imaculat al zăpezii, cerul strălucitor.

— Arată ca un peisaj de pe Lună, observă tânărul.

— Se prea poate ... Și în ce parte a Lunii ai fost, Dil Bahadur? întrebă călugărul, neputând să-și stăpânească un zâmbet.

— Încă n-am ajuns atât de departe, maestre, dar așa îmi închipui eu peisajul selenar. Bănuiesc că pe Lună cerul este negru și nu sunt munți ca aici. Și nici zăpadă nu e, totul este numai stâncă și praf de culoarea cenușii. Poate că într-o zi voi putea să fac o călătorie astrală către Lună precum veneratul meu maestru, a zis discipolul.

— Poate...

De îndată ce călugărul așeză toiagul, cei doi își dădură jos tunicile și mantiile, care-i împiedicau să se miște în voie, și-și strânseseră bunurile în patru desagi. Călugărul avea înfățișarea zveltă a unui atlet. Umerii și brațele îi erau numai mușchi, avea gâtul cât coapsa unui bărbat obișnuit și picioarele groase ca trunchiul de copac. Trupul său de războinic contrasta puternic cu expresia senină a chipului său, cu ochii blânzi și gura mică, ca de femeie, mereu surâzătoare. Tensing apucă desagile una câte una, își luă avânt rotindu-și brațul ca pe elicea unei mori și le azvârli pe cealaltă parte a prăpastiei.

— Frica nu este reală, Dil Bahadur, e doar în mintea ta, ca și restul lucrurilor. Gândurile noastre zămislesc ceea ce credem că este realitatea, îi spuse călugărul.

— În clipa asta mintea mea zămislește un hău destul de adânc, maestre, îngăimă prințul.

— A mea, o punte foarte solidă, îi răspunse călugărul.

Îi făcu semn de rămas-bun tânărului, care aștepta în zăpadă, apoi pași deasupra hăului, punând piciorul drept pe mijlocul toiagului și într-o clipită se și aruncă în față, ajungând de cealaltă parte, pe piciorul stâng. Dil Bahadur îi urmă exemplul cu mai puțină grație și viteză, dar fără niciun gest care să-i trădeze emoțiile. Maestrul văzu că pielea-i era brobonită de sudoare. Se îmbrăcă numai decît și porniră la drum.

— Mai e mult? vru să știe Dil Bahadur.

— Poate.

— Ar fi necugetat să vă rog să nu-mi mai răspundeți mereu cu „poate“, maestre?

— Poate că ar fi, zâmbi Tensing și după o clipă de tăcere adăugă că, potrivit indicațiilor de pe pergament, trebuiau s-o țină spre nord.

- Nu ajunseră încă la partea cea mai grea a drumului.
- I-ați văzut pe Yeti, maestre?
- Arată ca dragonii, le iese foc pe urechi și au câte patru rânduri de brațe.
- Ce ciudat! exclamă tânărul.
- De câte ori ți-am zis să nu crezi tot ce auzi? Caută-ți propriul adevăr, râse călugărul.
- Maestre, acum nu studiem învățăturile lui Buddha, doar vorbim, oftă discipolul, nemulțumit.
- Nu am văzut niciun yeti în viața asta, dar mi-i aduc aminte dintr-o viață anterioară. Ne tragem din aceiași strămoși, cu câteva mii de ani în urmă erau o civilizație la fel de înfloritoare ca a noastră, dar acum sunt foarte primitivi și limitați.
- Ce li s-a întâmplat?
- Sunt foarte agresivi. S-au omorât între ei și au distrus tot ce aveau, chiar și pământul. Cei care au supraviețuit s-au ascuns pe culmile Himalayei și acolo specia lor a decăzut. Acum trăiesc ca animalele, îi explică călugărul.
- Sunt mulți?
- Totul este relativ. O să ni se pară că sunt mulți dacă ne atacă, și puțini dacă sunt prietenoși. În orice caz, trăiesc puțin, dar se înmulțesc ușor, așa că îmi imaginez că or mai fi câțiva în vale. Locuiesc într-o regiune izolată, unde nimeni nu-i poate găsi, dar, câteodată, mai iese câte unul în căutarea hranei și se pierde pe drum. Probabil că așa apar urmele de pași pe care oamenii le atribuie teribilului om al zăpezilor, cum i se mai spune, îi zise călugărul.
- Urmele acelea sunt enorme. Trebuie să fie uriași. Oare mai sunt agresivi?
- Îmi pui foarte multe întrebări la care nu am răspuns, Dil Bahadur, îi replică maestrul.

Cuprins

1. Valea Yetilor	7
2. Cele trei ouă de poveste	35
3. Colecționarul	51
4. Acvila și Jaguarul	63
5. Cobrele	77
6. Secta Scorpionului	89
7. În Regatul Interzis	101
8. Răpite	121
9. Borobá	145
10. Acvila albă	161
11. Jaguarul totemic	173
12. Puterea gândului bun	191
13. Dragonul de Aur	207
14. Peștera bandiților	219
15. Prăpastia	231
16. Războinicii Yeti	245
17. Mănăstirea fortificată	259
18. Bătălia	279
19. Prințul	309